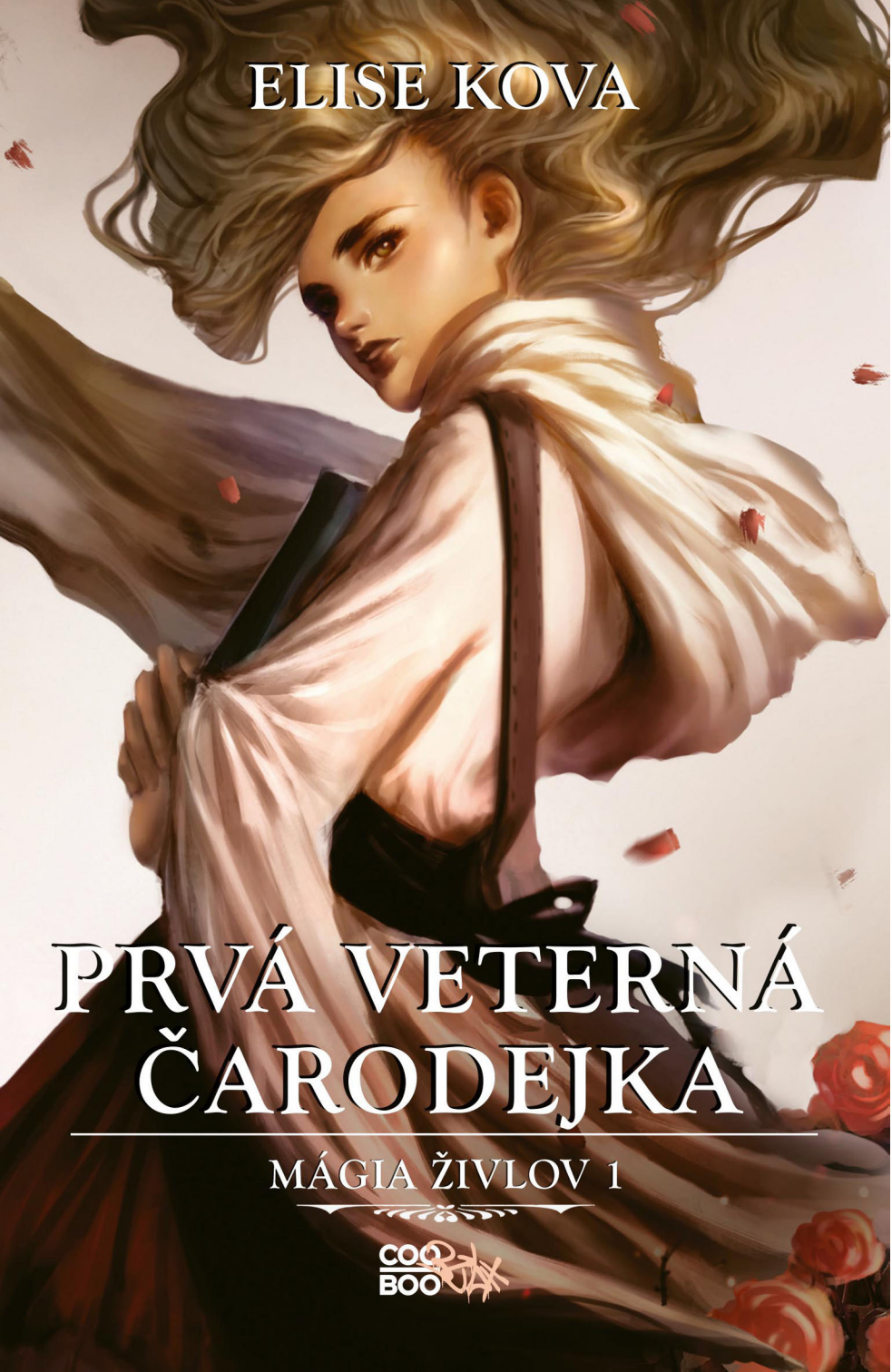




ELISE KOVA

PRVÁ VETERNÁ ČARODEJKA

MÁGIA ŽIVLOV 1

COO
BOO

Prvá veterná čarodejka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk



Elise Kova

Prvá veterná čarodejka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

COO
BOO

ELISE KOVA

PRVÁ VETERNÁ ČARODEJKA

MÁGIA ŽIVLOV 1

Z angličtiny preložila
Gabriela Patkolová

Copyright © 2015 by Silver Wing Press LLC
Cover Illustration © 2015 by Elise Kova. Used with permission.
All rights reserved.
Cover Illustration designed by Merilliza Chan
Translation © Gabriela Patkolová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1536-2
ISBN e-knihy 978-80-566-1579-9 (1. zverejnenie, 2020)

Túto knihu venujem nasledujúcim...

Alicia Davis, Kiri, Kay, IridescentSoul, Elanor Crumwell,
RomanceObsessed, DarlingFaye, PowerMadGirl,
yesiamhuman, queencarrot, Prodigee123, doc2or, Seriah Black
Sheep, Your Loyal Bookworm, shinju asuka, puffgirl1952,
musicboxmetaphor, shari, bfl2ma, Valerie, XtremeAngell,
Mirirowan, Rebecca, prathyu, Alyss20, TwiinRJ, Vyra Finn,
Ozymandeos, Lady Altrariel, Ulsindhe, gizem524,
musicalfishieXD, devonamorgan, blueeyesbrightsmile,
Estheranian, Michelle Fang, Rizzy, Tessa, Sekhra,
JustAnotherGal, Ashley, Izzy, Blanket Baby, hopewriteinspire,
rosewood, apple eater1313, Wonderlander, A fan, Mizz
Dustkeeper, lalalaughter101, LazyFakeName,
carmensimagination, avery, avid reader, Mousey, Emmie,
FreakinMarisa, Death's Sweet Kiss, Kaf, Sephirium

... a každému, kto stál pri mne a podporoval ma od začiatku.

Bez vás by tento príbeh nevznikol.

PRVÁ KAPITOLA



LETNÉ BÚRKY BOLI v hlavnom meste bežné. Vhalla Yarlová ich trpela už sedem rokov, odkedy sa prisťahovala z Východu, no blesky a hromy ani tu neboli vítaným hosťom.

Dnes večer to však neboli záblesky svetla spoza drevených okeníc, čo jej rozbúšili srdce; bol to hlboký, smutný nárek lesného rohu, ktorý sa odrážal od každého stĺpa v meste a s každým dozvukom spomaľoval jej svet. Len čo ustal, rozozvučal sa znovu.

Vyskočila z postele a utekala k malej lučičnickej strieľni, ktorá jej slúžila ako okno. Odhaspovanie okeníc sa ukázalo ako chyba; okamžite sa do nich oprel vietor a plesol nimi o kamenný múr paláca tak prudko, až si myslela, že ich vytrhne z pántov. Na okenice však zabudla, len čo sa nárek lesných rohov odrazil od stien paláca pod ňou a ona zažmurkala do kvíliacej víchrice.

Lesné rohy mohli znamenať iba jediné.

Jej tmavohnedé oči – so zlatými fliačikmi – sa upierali na Imperiálnu bránu hlboko dole, ktorá sa otvorila, aby vpustila vojenský oddiel. Vyklonila sa, ako to len šlo, nevšímajúc si dážď, čo jej

bičoval líca, a zo všetkých síl žmúрила na mihotavé tieň vojakov, ktorí sa vracali z bojového poľa.

Zvíťazili? Znamenalo to koniec vojny so Shaldanom?

Srdce jej búšilo čoraz silnejšie. Pomedzi prerývané záblesky svetla napočítala iba dvadsať jazdcov.

Víťazi sa predsa promenádovali mestom v plnej paráde so slnkom zaliatymi plápolajúcimi zástavami. S príchodom by vyčkali na lepšie počasie. Niečo sa stalo. Toto boli poslovia, sprievod, eskorta...

Vhallina myseľ vypovedala poslušnosť.

Palácové služobníctvo bežalo prichodzím naproti a Vhalla vďaka mihotaniu ich fakií konečne v šere rozoznala ľudí a... biely imperiálny plášť visiaci cez chrbát koňa.

Princ sa vrátil.

Sluhovia pomohli zrútenému kráľovičovi zo sedla a odviekli jeho potácajúce sa, ochabnuté telo dnu. Pre búrku nepočula, čo kričali, ale znelo to naliehavo a rozčúlene. Stála na špičkách, prehnutá v páse, dopoly chrbta zmoknutá, no ňaťahovala krk z okna, kým zraneného muža neodviekli. Až potom sa stiahla a zatvorila okenice, ignorujúc mláčku, ktorá sa jej vytvorila pri nohách. Jeden z princov bol zranený, ale ktorý?

Myseľ jej opantali bezodné blankytné oči. Princ Baldair, druhý následník trónu, sa zastavil v knižnici krátko pred návratom na bojisko. Vhalla nikdy predtým nestretla člena cisárskej rodiny, ale všetky tie reči o zvodnom princovi boli pravdivé.

Pevne zovrela halenku svojho nočného úboru a prinútila sa zhlboka nadýchnuť. Veď princ nemal ani potuchy, že nejaká

Vhalla existuje, pripomenula si. Určite dávno zabudol na učnicu z knižnice, ktorá mu spadla do náručia, keď nešikovne sklžla z vysokého rebríka na kolieskach, aké lemujú police s knihami.

V tejto chvíli už isto privolali liečiteľov, sluhom nakázali poznášať prikrývky a rozložiť ohne a učni ránhojičstva budú celú noc usilovne pracovať, kým ona tam mohla iba mlčky stáť.

Odhrnula si mokré pramene vlasov z tváre; Roan mala pravdu, bola blázon, že vôbec uvažovala o zvodnom princovi. Vhalla rozhodne nepatrila k dievčatám, o ktoré by princ Baldair prejavil záujem. Na to bola príliš obyčajná.

Dvere sa rozleteli. Stála v nich zadychčaná drobná blondínka s prstencovými kučerami. Vhalla zažmurkala na ženu, ktorú zjavne privolala svojimi myšlienkami.

„Vhalla... do knižnice. Ihneď,“ lapala príchodia po dychu. Akoby hovorila iným jazykom, Vhallino telo odmietlo poslúchnuť. „Vhalla, ihneď!“ Roan ju schmatla a ťahala ju chabo osvetlenými chodbami. Vhalla sa nemala ani kedy poriadne obliecť.

„Roan. Roan! Čo sa deje?“ dožadovala sa odpovedí, keď zahli za úzky roh.

„Veľa toho neviem. Majster Mohned to vysvetlí,“ zamrmala.

„Ide o princa?“ vyhrkla Vhalla.

Jej priateľka zastala a otočila sa. „Ešte stále ti chodí po rozume zvodný princ? Už je to – koľko, dva mesiace?“ Prevrátila modré oči, o čosi tmavšie ako tie princove.

„O to nejde. Ja...“ zakoktala sa a obľiala ju horúčava.

„A prečo si celá mokrá?“ Roan zažmurkala, aby si prvý raz premerala priateľku. Skôr ako Vhalla odpovedala, opäť sa náhlili

klukatými úzkymi chodbičkami pre služobníctvo. „To je jedno. Hlavne nezmáčaj knihy.“

Imperiálna knižnica sa nachádzala priamo v paláci, ktorý dominoval hlavnému mestu Ríše Solaris na úbočí hory. Rozsiahle vedomosti ríše uchovávali pozlátené police z čerešňového dreva, vyššie ako keď si na pleciah stanú štyria muži. Pozdĺž klenutých stropov boli rozostavané vitrážové okná, ktoré počas početných slnečných dní vrhali na dlážku kaleidoskop farieb.

V tejto chvíli však mala byť knižnica ponorená do tmy. Všetci uční, nasúkaní v rôznych nočných úboroch, však stáli okolo sviece pri centrálnom pulte.

Pohľad jej spočinul na materinsky nežnej Lidii a krátko pristál na mladučkej Cadance, aby sa zastavil na Sareemovi. S obdivom hľadela na jeho olivovú pokožku, tmavšiu ako tá jej. Stál tam bez košele. Hruď mal prekvapivo pevnú. Vhalla sa márne snažila rozpamätať, kedy sa z jej priateľa z detstva stal muž. Stretli sa im pohľady a Sareem vyzeral, že ho to trochu zarazilo. Vhalla rýchlo odvrátila zrak.

„Potrebujeme každú knihu o mágií a jedoch Severských citadel Shaldanu. Prineste ich sem. Buďte rýchli a precízni. Prezrieme ich a poznačíme všetko, čo by nám mohlo poslúžiť, kým to posunieme liečiteľom,“ vysvetľoval Majster Mohned, zatiaľ čo strážne zapalovali v knižnici ďalšie sviece. Každý rok svojej dlhovekosti mal vpísaný do tváre a jeho dlhá biela brada bola rovnako nepoddajná ako vlásoknice rastlinných korenkov. Keď si všimol, že všetci tam v šoku postávajú s vypleštenými očami, okríkol ich: „To je cisársky rozkaz! Chodte!“

Vhalla sa rozbehla k rebríku na kolieskach využíjúc zotrvačnú energiu, aby s ním sklzla po dĺžke police. Očami brázdila po názvoch kníh a dravými rukami ich vytrhávala z polic. Len čo do náručia pozhrňala tri zväzky, šprintovala späť k hlavnému pultu, položila ich na zem a celý proces zopakovala.

Stohy kníh rástli a jej obočie orosil pot. Majster ju často karhal za čítanie v práci, no sedem rokov neposlušnosti jej do pamäti vrylo dlhý zoznam titulov. Názvy kníh sa jej premietali pred očami rýchlejšie, ako ju k nim dokázali dopraviť jej nohy.

Keď bol už tretí stoh zviazaných zväzkov vyšší ako ona, Vhalla postrehla, že ostatní učni prestali hľadať a usadili sa na dlážke, aby preskúmali obsah svojich rukopisu. Dlaňou si zatlačila na bok, v ktorom ju klalo. Ich stohy boli také nízke. Už pri letmom pohľade jej napadalo prinajmenšom päť hrubých zväzkov, ktoré Sareem opomenul.

Kým bežala po ďalšie knihy, myslela len na princa. Pred očami mala jeho tvár. Jeho zranenie musí byť veľmi vážne, ak liečitelia vyžadujú dohľadať poznatky aj mimo bežne známeho. Pri pohľade na štôsy kníh pri pulte si zahryzla do pery. Čo mu je?

„Vhalla.“

Majstrov vekom zoslabnutý hlas prepočula, lebo v duchu uvažovala nad ďalšími knihami. Ešte jedna chýbala, nepochybne. Že by bola medzi záhadami?

„Vhalla.“

Princov život by im mohol prekĺznuť pomedzi prsty aj pre jednu jedínú chýbajúcu vetu. Opakom dlane si otrela čelo. Po chrbte jej stekal pot, alebo to bola dažďová voda?

„Vhalla!“

„Čo je?“ vybafla a škaredo zagánila na Mohneda. Razom jej došlo, aká bola neúctivá.

Majster sa však nad tým nijako nepozastavoval. „To stačí; máme toho dosť. Pomôž nám s bádáním. Spíš všetko, čo budeš považovať za osožné.“

Ukázal na dlážku a Vhalla sa posadila medzi Roan a Sareema. Osadenstvo knižnice porušovalo všetky pravidlá a dekórum, tým ako chvátało po spoločnej hĺbe brk, kalamárov a pergamenov v strede kruhu.

Vhalla si pritiahla prvý rukopis do lona. „Majster.“ Zdvihla hlavu od stránok poskladaných medzi svojimi roztrasenými prstami. Učenec na ňu uprel zrak cez hrubé okuliare. „Kto je chorý?“

„Princ.“

Majster už nemusel povedať nič viac, aby Vhalle načisto vyšlo v krku. Kiež by sa bola mýlila.

Princ bol v paláci, kdesi mimo jej dosahu. Potreboval pomoc a ona bola nikto. V hierarchii paláca bola tesne nad slúžkami, ktoré zametali chodby a vylievali nočníky ako trest za drobné prečiny. No tie roky strávené čítaním by mohli priniesť osoh a azda niečo predsa len zmôže.

Vhalla schytila ďalší zväzok pergamenov. Brko mala celé zaffkané od atramentu. Nič viac urobiť nemohla. Nič iné jej tak dobre nešlo. Mohla čítať a posunúť poznatky liečiteľovi, a ten azda zachráni muža, ktorého sotva pozná.

Brko puklo. Vhalla zanaďávala a odhodila ho nabok, aby rýchlo siahla po inom. Sareem sa na ňu začudovane pozrel, ale diev-

čina bola myslou ďaleko. Čím viac písala, tým bola pokojnejšia. Pero bolo predĺžením jej bytia a atrament sa jej vpil do vôle, akoby bola počarovaná napísanými slovami.

Knihy v novom stohu sa pomaličky kopili. Každá mala za obálkou lístok s informáciami, ktoré Vhalla považovala za užitočné. Takmer nevníkala, ako sa jej vertikálna hĺbka práce zmenšuje, medzitým ako vojaci vynášali knihy von plnými priehrštiami. Nezdvihla hlavu, ani aby sa rozlúčila s priateľmi, ktorí sa počas noci porúčali od únavy.

Hoci aj jej energia postupne vyprchávala, čím viac kníh opúšťalo miestnosť, tým bola odhodlanejšia pokračovať v čítaní. Pomaličky sa v jej vnútri rozhostilo teplo. Spočiatku opatrne, potom s každým úderom hodiny stále intenzívnejšie, až sa napokon rozvinulo do blčiaceho plameňa.

Z tranzu ju prebralo až zaklapnutie poslednej knihy. Zažmurkala na svoje prázdne, atramentom zafúľané ruky. V slnečnom svetle zdvihla zrak k nebu a unavene hľadela na veľkolepú dúhu z farebného skla, ktorá sa tiahla po celej dĺžke stropu. Rozbrieždilo sa a ona si nevedela spomenúť, kedy sa skončila noc. Dve ruky sa pevne zopli okolo jej knísavých pliec.

Žmurknutím sa prebrala z ohúrenia zmyslov a pozrela sa na muža, ktorý sa pred ňou zjavil z ničoho nič. Pohľad jej opätovala neznáma tvár. Bol to Južan s ľadovo modrými očami, briadkou a krátkymi blond vlasmi. Hoci nepôsobil hrozivo, bola si istá, že ho ešte nikdy doteraz nevidela.

„To je ona?“ spýtal sa kohosi nespúšťajúc z nej oči.

„Áno, majster,“ odvetil ďalší neznámy hlas.

„Ďakujem. Môžeš ísť,“ rozkázal Južan. Kroky sa s drnčaním brnenia vzdalovali.

„Kto ste?“ Vhallin jazyk sa znovu prebral k životu. Omráčené z horúčkovitého tepla vyprchalo. Snažila sa prísť na to, kto je tento muž a prečo sa jej dotýka. Pohľad jej spočinul na naškrobenom čiernom kabátci, ktorý bol v prudkom kontraste s raňajším svetlom. Nikto v paláci sa neobliekal do čiernej.

Zatočila sa jej hlava. *Takmer* nikto sa neobliekal do čiernej. „Počkať, vy ste...“

„Tu žiadne otázky.“ Veľká ruka, vlhká a studená, jej zapchala ústa. „Neboj sa; som tu, aby som ti pomohol. No musíš ísť so mnou.“

Vhalla na neho vypliešťala oči. Prudko dýchala nosom a krútila hlavou protestujúc voči dlani, ktorá ju umlčala.

„Musím s tebou hovoriť v súkromí, no Kníhmajster sa čoskoro vráti. Preto musíš ísť so mnou.“ Pomaličky odtiahol ruku z jej tváre.

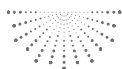
„Nie.“ Skoro spadla dozadu. „Nepôjdem s vami! Nemali by ste tu byť. Ja s vami nikam nepôjdem.“ V duchu panikárila a únava z prebdenej noci to len zhoršovala.

S otráveným výrazom ju znovu zdrapol a chytro sa obzrel ponad plece.

Vhalla otvorila ústa, aby zavolala o pomoc, ale zrazu vdýchla silnú bylinnú arómu z handry, čo jej znenazdajky pritlačil na tvár. Tesne pred tým, ako upadla do bezvedomia, kútikom oka zachytila symbol vyšitý na mužovom plášti, keď sa k nej naklonil, aby ju zdvihol na ruky. Na ľavej chlopni sa mu leskol strieborný me-

siac; rozpolený vo dvoje, každá polovica posunutá trochu z osi, s drakom obtočeným okolo stredu. Nikdy ten zlovestný symbol nevidela na vlastné oči, ale vedela, čo znamená: mág.

DRUHÁ KAPITOLA



MALA POCIT, AKOBY ju niekto ovalil poriskom po zátylku, rozbil jej lebku a mozog nechal vytiecť na cudzí vankúš. Zastonala a pootvorila oči. Celá tvár jej horela, no nie od slnka, ktoré dnu prúdilo cez – ako odhadovala – obrovské okno.

Náhle sa jej vybavili udalosti predchádzajúceho dňa. Prudko sa posadila, chytila sa za spánky a obliala ju hrôza. Princov návrat, jej úsilie nájsť každúčký rukopis, na ktorý si spomenula, ako takmer omdlela od únavy, keď ich čítala, a ten muž a jeho čudný čierny kabát – všetko sa jej to vrátilo tak rýchlo, až jej prišlo zle.

Opatrne sa rozhliadla po miestnosti, akoby za každým tieňom číhal príznak. Steny boli z palácového kameňa, uhladeného a obmurovaného. Ich vrch lemovali okrasné ornamenty, nie ako v jej holej kutici. Draci vytesaní do kameňa tancovali okolo mesiacov.

Napokon jej pohľad pristál na malom sklenenom pohári, čo visel na kovovom háčiku zapustenom do steny. Vnútri sa mihota-

li jazyky plamienka. V pohári nebol žiadny olej ani vosk, žiadny zdroj, ktorý by ich živil. Jednoducho si blčali vo fľaši.

Pozviechala sa na nohy a vrhla sa k dverám. Dlaňami obopla kovovú rúčku a z celej sily potiahla. V miestnosti sa rozľahla ozve na ostrého nárazu železa na železo v zámke, no dvere sa odmietli poddať. Bolo to hlasnejšie ako zdesený výkrik, ktorý sa jej zadrhol v hrdle. Pred očami jej prebleskla spomienka na muža v čiernom kabátcí; rýchlo ju odohnala.

O krok ustúpila a v panike sa rozhliadala po komnate. Posteľ, stolík a nočník. Rozbehla sa k oknu a prudko rozrazila okenice, aby sa pozrela dole. Zo strmého zrázu sa jej zatočila hlava.

Jej pozornosť pritiahlo zaštrkotanie závery na dverách. Pritisla sa k múru. Mág ju uniesol do... nechcelo sa jej veriť kam. Dvere sa otvorili a jej pohľad sa stretol s pohľadom ľadových očí.

„To je dobre, že si už hore,“ vrúcne sa usmial muž. „Ako sa cítiš?“

„Kto ste?“ Vhalla sa pritískala k múru tak silno, že by sa medzi ňu a kameň nezmestil ani kúsok pergamenu. Nedôverčivo si ho premeriavala. Dnes mal na sebe iné šaty; dlhý plášť na tunike a nohaviciach. Vľavo na hrudi mal flak, ktorý potvrdil jej obavy: čierna záplata s prepoleným mesiacom.

„Neboj sa.“ Muž zdvihol ruky, aby jej ukázal, že jej nič nehrozí. „Nikto ti neublíži.“

„Kto ste?“ zopakovala Vhalla. Podľa toho dlhého plášťa a zvonových rukávov vedela, že patrí k vyššej vrstve ako ona, ako takmer každý v paláci. Mala však čo robiť, aby to vyznelo pokojne a patrične úctivo. Zlyhala.

„Nechcela by si sa posadiť?“ Ďalej ignoroval jej otázku.

„Chcela by som vedieť, kto ste,“ prízvukovala opatrne s očami priklincovanými na jeho hrudník. Od toľkého škriabania o kameň si zlomila necht. „Prečo ste ma uniesli?“

„Volám sa Victor Anzbel,“ prezradil konečne s tichým povzdychom. „Som Majster mágie a ty si vo Veži mágov. Uniesol som ťa, lebo s tebou musím hovoriť, a dlážka v knižnici nebola tým najvhodnejším miestom. Odpuť, ale už sa brieždilo a nebol čas na zdvorilostné úvody.“

„O-o čom by ste sa so mnou potrebovali rozprávať?“ koktala Vhalla. Zrazu sa opierala o múr z úplne iného dôvodu. Stála vo Veži mágov a zhovárala sa s Majstrom mágie. Určite sa jej to sníva.

„Poď, prosím.“ Ukázal na dvere. „Nechce sa mi o tom hovoriť cez celú miestnosť.“

Ani nepočkal na jej odpoveď a odkráčal preč. Dvere nechal otvorené. Z neznáma za nimi sa ozýval dupot jeho čižiem na kamennej podlahe. Netúžila opustiť svoj múr. Múr bol bezpečný a stabilný.

Čarodejníci boli čudní a nebezpeční; žili v ústraní a normálnych ľudí si nevšímali. Preto mali vlastnú vežu. Aby neboli ostatným na očiach a v mysli. Všetci z Juhu jej to odjakživa opakovali. Toto bolo to posledné miesto na zemi, kde by *mala* byť.

„Dáš si čierny alebo bylinkový čaj?“ zvolal nenútene z druhej komnaty.

Vhalla preglgla. Možno ak sa dosť dlho ani nepohne, splynie so stenou a zmizne zo sveta.

„Mám aj smotanu a cukor.“

Zvažovala svoje možnosti, odhliadnuc od čudného faktu, že tento muž mal prístup k smotane a cukru a ponúkol ho aj niekomu ako ona. Von viedli dve cesty: cez okno alebo dvere. Tá prvá zahŕňala dlhý pád a istú smrť. Druhá zasa mága, ktorý ju uniesol. Ani jedna sa jej nepáčila.

Krôčik po krôčiku sa približovala k otvoreným dverám, zabárajúc prsty do nočnej košeľe, ktorú mala stále na sebe. Nestarala sa, či to bolo proti južanským zvyklostiam, ale dala by neviem čo za nohavice.

Majster mal plné ruky práce. Na ďalšom nadprirodzenom plameni stála kanvica a muž sa so zaujatím prehŕňal vo fľaštičkách so sušenými bylinkami a šálkach, občas čosi podržal či premiestnil.

Bola to akási pracovňa so stolom, ďalšími posteľami a obväzmi. Vhalla spoznala pár mastí liečiteľov a pohľad jej padol na rad nožov. Mala byť súčasťou nejakého experimentu?

„Ach, tam si. Prosím, posad' sa.“ Muž sa pootočil a ukázal na stôl. V očiach mal mladistvú iskru, na akú Vhalla nebola zvyknutá. Vždy predpokladala, že palácovú vrchnosť tvoria samí starci ako Majster Mohned, no tento muž bol od nej nanajvýš o desať rokov starší.

Vhalla sa zakrádala popri vzdialenejšej stene a dávala pozor, aby do ničoho nenarazila. Takmer vyskočila z kože, keď stúpila na čosi mäkké. No ako zistila, bola to len obyčajná rohožka. Vypleštila na ňu oči. Bola oveľa krajšia ako tá v knižnici. Pohladila hebké vlákna.

„Tak ako? Čierny alebo bylinkový?“ trval muž na svojom, akoby na tej situácii nebolo vôbec nič mimoriadne. Ruku držal nad kanvicou; z jednej šálky sa už parilo.

„Ani, ani.“ Vhalla nezabudla na handru, ktorou ju omámil.

„Možno si hladná, niečo pod zub?“ Jej odmietnutie prijal veľkodušne, no prázdnu šálku nechal na pracovnej doske.

„Nie.“ Vhalla ho pozorne sledovala, keď sa usadil na stoličku oproti nej. Majster obopol šálku prstami a s otravnou uvolnenosťou sa usmieval.

„Ak si to rozmyslíš, stačí povedať,“ ponúkol jej.

Vhallino hrdlo bolo ako z gumy, tak sa zmohla iba na prikývnutie. Čaj by pomohol, no skôr by Matička v celej svojej sláve nepovstala za úsvitu, ako by ona prijala čokoľvek od tohto muža.

„Ako sa voláš?“

Vhalla si zahryzla do spodnej pery, zmietaná medzi nutkaním rešpektovať autoritu, ktorá pred ňou sedela, a strachom, z ktorého sa jej mohli roztriasť ruky zovreté do pästí. Pomyslela si, že jej meno si mohol poľahky zistiť aj sám. Vytlačiť ho pomedzi pery však bolo ťažšie ako priznať svoje najtajnejšie tajomstvo. „Vhalla,“ odvetila. Možno ak mu ustúpi, nechá ju odísť. „Vhalla Yarlová.“

„Je mi potešením, Vhalla.“ Usmieval sa ponad čaj.

Pokúšala sa skryť svoje pocity, no to jej nikdy veľmi nešlo.

„Viem, že máš určite kopec otázok, tak sa ti to pokúsim vysvetliť čo najjednoduchšie. Najskôr mi dovoľ, aby som ti poblahoželel k tvojmu úsiliu pomôcť princovi.“

Vhalla mlčky prikývla.

Knižnica jej teraz pripadala ako z iného sveta. Jedinou pripomienkou, že sa to všetko naozaj stalo, bolo jej oblečenie a horúčava, ktorú stále pociťovala.

„Minulú noc ma liečiteľia privolali, aby som vyšetril princove magické čakry,“ pokračoval. „Potrebovali moje vedomosti Vodného mága.“

„Princ Baldair nemá magické schopnosti,“ prerušila ho Vhalla. Nerozumela jeho čudne prižmúrenému pohľadu.

Majster si pohladil briadku a oprel sa. „Princ Baldair je stále na bitevnom poli,“ skonštatoval napokon.

Vhalla nedokázala zabrániť tomu, aby jej spadla sánka. Ak v paláci nebol princ Baldair, to znamenalo, že princ, ktorého zachránila, bol...

„To je princ Aldrik?“ V uchu jej rezonovali všetky tie šepotom vyslovené fámy a škaredé slová, čo si služobníctvo suškalo o snobskom následníkovi trónu. Tak pre tohto muža sa trápila celú noc?

„Veru tak,“ pobavene sa zasmial na jej zmätenom výraze a šoku. Vhalla rýchlo zaklapla ústa. „Kým som ho vyšetroval, zaujali ma nezvyčajné poznámky zastrčené pod obálkami niektorých kníh. Keď bol princ mimo nebezpečenstva, mal som čas pozorne si ich preštudovať. Napísala ich ruka s darom mágie,“ vysvetlil Majster Victor a naklonil sa dopredu. „Vieš si predstaviť môj údiv, keď som zistil, že nepochádzajú od učňov z Veže, ktorí robili pre princa podobný prieskum, ale priniesli ich z knižnice?“

„To nie je možné.“ Vhalla zavrtela hlavou.

„Všetko, čo vznikne rukou mága, obsahuje stopy mágie,“ zamyslel sa majster. „Najmä ak ten čarodejník nebol riadne Prebudný a jeho schopnosti sa manifestujú nečakaným spôsobom.“

„Nerozumiem.“ Vhalla túžila ísť domov. Potrebovala, aby tento muž povedal, čo má na srdci, a nechal ju, aby sa vrátila do svojej knižnice. Všetci už určite usilovne pracovali, a ona meškala.

„Vhalla, si čarodejka,“ oznámil jej narovinu.

„Čože?“ Svet sa prestal točiť a na jej pleciah doľahlo absolútne ticho.

Pred očami jej prebleskla spomienka. Dievčatko stojí pred sedliackym domom a prosíka otca, aby neodchádzal. Ibaže on musel ísť. Ríša povolala vojakov do boja s magickou nákazou, ktorá presakovala na svet z Kryštálových jaskýň. Dobré si pamätala, prečo jej otec odišiel.

„Čože?“ zvolala tentoraz ostrejšie, hlasnejšie. Vyskočila na nohy. „Nie. Máte nesprávnu osobu. Nesprávne knihy. Moje poznámky sa museli pomiešať so zápiskami niekoho iného. Ja nie som čarodejka. Môj otec bol farmár, rodičia mojej matky pracovali na pošte v Hastane. Nikto z nás...“

„Mágia nie je dedičná,“ prerušil jej vznetlivý výlev. „Dvaja čarodejníci môžu splodiť nečarodejníka,“ vysvetlil, rozlišujúc tých s darom mágie a bez neho. „Dvaja nečarodejníci môžu splodiť mága. Mágia si vyberá nás.“

„Prepáčte.“ Vhalla sa smiala, akoby bol svet jeden veľký vtíp a ona bola jeho pointa. „Ja nie som čarodejka.“ Pohla sa k dverám, hoci netušila, kam vedú. Jej schopnosť logicky uvažovať ako si nefungovala. Jednoducho odtiaľ potrebovala ujsť.

„Pred týmto neutečieš.“ Aj majster vstal. „Vhalla, tvoje schopnosti sa začali drať na povrch. Si síce staršia, ako býva zvykom na tieto príznaky, ale už to nejde zvrátiť.“ Párkrát žmurkol. „Aj v tejto chvíli vidím, ako ťa obklopuje mágia.“

Zastala na polceste medzi majstrom a dverami a obzerala si dlane. Ak aj tvrdí, že v nej vidí mágiu, nemusí to znamenať, že je to tak. *Možno klame*, presviedčala sa Vhalla. Ako mohla dôverovať slovám muža, ktorý ju uniesol?

„Tvoja mágia bude iba rásť. Nič ju nezastaví a napokon sa tvoje schopnosti prebudia v plnej sile. Či už za pomoci iného mága, ktorý ťa bude viesť, alebo prepuknú bez akejkoľvek kontroly.“ Nijako sa to nesnažil zľahčovať, no napriek jeho vážnemu tónu tomu nemohla uveriť.

„Čo by sa mohlo stať?“ Nervozita, čo sa v nej nahromadila, hľadala cestičku von. Kým čakala na odpoveď, triasla sa na celom tele.

„Netuším.“ Majster Victor sa načiahol za svojím hrnčekom s nápojom karamelovej farby a dlho a zamyslene si odchlipol. „Ak patíš k Ohňovým mágom, mohla by si zažať sviecu pohľadom. Alebo podpáliť celú Imperiálnu knižnicu.“

Vhalla sa podlomili kolená a takmer sa zrútila. Tie slová jej vzali všetok vietor z plachiet. Rázne zavrtila hlavou, akoby si z nej chcela tú skutočnosť vytriasť.

„Chcem ísť domov,“ vydýchla napokon.

„Mrzí ma to, Vhalla, ale mala by si tu zostať...“

„Chcem ísť domov!“ prerušila ho s krikom. Rozvášneným pohľadom gánila na muža, ktorému by mala preukazovať úctu a poslušnosť.

Nechal ju, aby sa trochu upokojila, kým prehovoril. „Tak dobre,“ povedal tichým, hlbavým hlasom Majster Victor.

„Naozaj?“ Vhalline prsty sa uvoľnili a v dlani jej zanechali vyryté polmesiačky od nechtov.

„Vidím, že ide o rozhodnutie, ktorému neprospeje využitie sily.“ Zdvihol obe ruky na znak kapitulácie. „Zvyčajne, keď privediem do Veže prebúdajúceho sa mága, presvedčím ho. Dúfal som, že ti budem môcť ukázať...“

„Nechcem to vidieť!“ okríkla ho. Ihneď si ruku pricapila na ústa, akoby chcela tie tvrdé a drzé slová zatlačiť späť.

„Možno nabudúce.“ Majster sa usmial.

Keď ju viedol von, Vhalla zanovito hľadela do zeme. Chodba bola zvažujúcou sa špirálou s nepravidelne rozmiestnenými dverami po oboch stranách. Neboli tam žiadne okná, takže predpokladala, že svetlo musí pochádzať z ďalších nadprirodzených plamienkov, aké videla v predchádzajúcich komnatách.

Odmietala sa na čokoľvek z toho pozrieť. Odmietala si odniesť so sebou čokoľvek z tohto miesta, hoc i len spomienku. Odmietala mať čokoľvek spoločné s týmito čudnými obyvateľmi Veže, ktorí ju aj majstra zoširoka obchádzali. Zahryzla si do pery, aby potlačila vzlyk. Bola unavená a nemala energiu na klamstvá tohto mága. Mýlil sa, a len čo sa vráti do skutočného sveta, už si nikdy nebude musieť ani len spomenúť na toto miesto. Zopla ruky a mlela prstami.

Ibaže napriek svojej psychickej a emočnej neprístupnosti Vhalla videla. Videla nekonečné koberce s ohromujúcimi vzormi, ktoré sa vinuli chodbou. Kde sa jeden končil, druhý sa začínal. Jej chodidlá sa vôbec nedotkli kameňa. Videla aj, kde sa začínajú

ornamenty na stenách, videla časti sôch vyšperkovaných železom a striebrom; formovali sa do tvarov, na ktoré si zakazovala pozrieť. Videla aj nohy okolooidúcich, čižmy a naleštené topánky. Prečo mali mágovia také pekné veci, keď jej krpce boli zodraté tak, že v nich boli diery? Keď jej oknami boli strieľne lukostrelcov a jej steny boli holé, drsné a popraskané?

Majster bez slova zahol do bočnej chodbičky. Kamenná dlažba postupne získavala tvary a farby, ktoré poznávala. Aj osvetlenie bolo tmenejšie. Keď zastali, Vhalla konečne zdvihla hlavu. Pred nimi bola úzka, lomená slepá chodba.

„Majster?“ Znovu v nej vzkĺčila panika.

„Veža oživa a zomiera spolu s mesiacom, Otcom, ktorý nás chráni pred nástupom chaosu a stráži nebeskú bránu na nebi nad nami,“ oznámil jej tajomne. „Viem, že keď sa upokojíš, vyhládaš nás. Ako väčšina prebúdajúcich sa mágov, keď začnú uvažovať logicky.“

„Znovu ma vezmete násilím, ak neprídem sama?“ Vhalla o kúsok cúvla, silno pochybujúc, že by niekedy v živote dobrovoľne vyhládala tohto muža v jeho Veži.

„Za to sa ti ospravedlňujem.“ V očiach mal odlesk čohosi, čo takmer považovala za úprimnosť. „Nemal som inú možnosť, ako si s tebou pohovoriť v súkromí. Myslel som, že ak ťa vezmem do Veže, budeš môcť lepšie pochopiť, čo by ti dokázala ponúknuť.“

„Aj bez toho by som si vás vypočula...“ Vhalla podráždene odvrátila zrak. Nevedela sa rozhodnúť, čo ju rozčuľovalo viac: jeho činy alebo fakt, že mal pravdu o jej neochote zaplietť sa s mágmi.

„Tak dobre, som si istý, že čoskoro sa uvidíme,“ prehodil uvoľnene. Zdá sa, že Victora Anzabela trápilo len máločo. Vhalla uvažovala, koľkokrát už absolvoval tento tanček s nováčikmi.

Majster zdvihol ruku a pokynul jej smerom k slepej uličke. Vhalla na neho zažmurkala, ale nič viac už nepovedal. Zdráhavo vykročila vpred. Vystrela ruku, lebo čakala, že bude musieť odtlačiť akési tajné dvere, no jej prsty zmizli v kameni.

Zalapala po dychu a obzrela sa k majstrovi, aby u neho našla vysvetlenie, no on už bol preč. Zo všetkých síl potlačila triašku a ponorila sa do magickej steny.

Len čo vyšla na druhej strane, okamžite zistila, kde sa nachádza. Kameň za ňou vyzeral rovnako ako každý deň, keď chodila okolo. Keď prižmurila oči, všimla si niečo, čo nikdy predtým nepostrehla – kruh, rozpolený vo dvoje, polovice posunuté, aby nelícovali – zlomený mesiac Veže. Ako to, že si to celé tie roky nevšimla?

Nesmelo sa načiahla späť a ruka jej zmizla vo falošnej stene. Skrsla v nej iskierka zvedavosti. Aká mágia dokázala niečo také?

Vhalla tú myšlienku rýchlo vyhnala z hlavy. Majster ju vždy hrešil, že je až príliš zvedavá a raz na to doplatí. Mágia bola nebezpečná. Vybavili sa jej slová, ktoré si vždy šepkali Južania: *mágia je riskantná a čudná*.

Pokrútila hlavou a tak rýchlo, ako ju len nohy niesli, sa rozbehla do knižnice.

TRETIA KAPITOLA



OVEĽA ĽAHŠIE sa jej predstieralo, že je všetko ako zvyčajne, keď stála v knižnici vo svojich fádnych šatách učnice a majster ju napomínal za to, že mešká do služby takmer štyri hodiny. Jeho slová boli zdržanlivé a jej trest spočíval v pokarhaní pred Roan, ktorá sedela pri stole a prepisovala knihy. Priateľka si ju zvedavo obzerala a lesk v jej očiach prezrádzal, že ona Vhale tú historku o zaspaní nezhlta.

Majster ju však, berie do úvahy, ako ťažko všetci minulú noc pracovali, nijako nespochybnil.

V ten deň Vhallu poveril tou najnudnejšou úlohou v knižnici: zoraďovaním kníh podľa abecedy. Väčšina učňov sa tej rutine bránila, ale pre Vhallu bol tanec prstov po chrbtoch kníh terapiou. Toto bol jej bezpečný a stabilný svet.

„Vhalla,“ doniesol sa k nej šepot z konca uličky. V bode, kde sa police s knihami križovali, sa okolo seba rozhliadal Sareem. Kývol jej, aby ho nasledovala, a ona bez váhania zliezla z rebríka a cupkala za ním pomedzi police až k zadnej stene.

„Čo sa deje, Sareem?“ spýtala sa ticho, keď prišli k lavici v okne.
„Si v poriadku?“ zisťoval, ukazujúc jej, aby si sadla vedľa neho.
„Nič mi nie je.“ Nedokázala sa mu pozrieť do očí, keď si sadala.
Ako by mu mohla rozpovedať o svojom neobyčajnom dni?
„Klameš,“ vytkol jej Sareem. „Si mizerná klamárka, Vhalla.“
„Bola to dlhá noc. Som unavená,“ zamrmľala. Aspoň to bola pravda.

„Ty nezvykneš meškať. Robil som si starosti.“ Mračil sa.
„Mrzí ma, že som ťa znepokojila,“ ospravedlnila sa Vhalla.
Sareema poznala takmer päť rokov. Učnom sa stal len dva roky po nej a odvtedy boli blízky priateľmi. Jemu mohla dôverovať.
„Sareem, poznáš nejakých mágov?“
„Čože?“ Odtiahol sa, akoby išlo o nejakú vyhrážku. „Prečo by som sa stýkal s mágmi?“

„Viem, že tvoj otec je z Norinu. Počula som, že na Západe je mágia akceptovanejšia. Myslela som, že možno...“ To, čo sa začalo ako zbrklá výhovorka, rýchlo stratilo význam.

„Nie.“ Sareem zavrtel hlavou. „Nepoznám žiadnych mágov a ani neplánujem.“

„Správne,“ pritakala rozpačito Vhalla. Bolo jej zima.
„Aká kniha ti chodí po rozume?“ Sareem jej podvihol bradu a upriamil jej pohľad späť na seba. Vhalla sa pokúsila vymyslieť si nejaké vysvetlenie, ale nedovolil jej to. „Poznám vás, slečna Yarlová.“ Spokojne sa uškrňal. „Dobre, čítaj si, čo chceš. Nemôžem ťa za to odsudzovať, najmä nie po tom, čo si vďaka tomu zrejme zachránila princa. No nie že budeš vyhľadávať mágov, rozumieš?“

Vhalla nezniesla jeho láskavý pohľad.

„Sú nebezpeční, Vhalla. Pozri sa na nášho korunného princa. Jeho nálady ovplyvňujú jeho plamene, aspoň tak sa hovorí.“ Sareem jej položil dľaň na hlavu a chvíľu ju tam pridržal. „Vhalla, ty horíš.“

„Prosím?“ Zažmurkala, vystrašená, že akosi vycítil mágiu v jej vnútri.

„Máš horúčku.“ Dľaň presunul na jej čelo. „Nemala by si tu byť. Musíme to povedať majstrovi.“

„Je mi dobre,“ protestovala Vhalla.

„Nie, ak budeš prepínať svoje sily, len sa to zhorší. Jesenná horúčka na nás doľahne, ani sa nenazdáme. Mala by si sa šetriť.“ Keď jej pomáhal vstať, kútikom oka zachytila akýsi pohyb.

Okamžite ju to upútalo. Na vzdialenom konci uličky stála v tieni, medzi lúčmi svetla, ktoré sa dnu drali cez zaprášené okná, neznáma postava. Srdce sa jej rozbúšilo. Plecia postavy zahaľoval čierny kabátec s lemom ukončeným v páse a rukávmi tesne pod lakte. Nedokázala zadržať vyľakané zhíknutie.

„Čo sa stalo, Vhalla?“ Jej pozornosť znovu upútal Sareem, ktorý sa rýchlo otočil, aby sledoval pohľad jej doširoka vypúlených očí, no postava už medzitým zmizla.

„N-nič.“ Vhalla mala čo robiť, aby sa jej netriasol hlas.

Sareem ju odprevadil späť k centrálnemu pultu, kde si zasa on vypočul pokarhanie za to, že sa ulieva. Jej priateľ sa rýchlo vytratil späť medzi stohy kníh, no na tvári mu spočíval malý úškrn namierený k Vhalle. Majster potvrdil Sareemove obavy, keď jej priložil vráskavú dľaň na čelo. Ustarostene, akoby bol jej otcom, ju poslal späť do komnaty, aby si odpočinula.

Len čo sa ocitla sama vonku pred knižnicou, poľahky našla sochu, čo stála dosť ďaleko od steny, aby sa dalo za ňu schovať – a zmiznúť. Poznala každú prasklinu v stenách, každý nerovný kameň pod nohami, každú chodbičku pre služobníctvo. Denne tadiaľto kráčala už takmer sedem rokov, odkedy sa jej otec po Vojne Kryštálových jaskýň rozhodol, že neprijme ponuku postúpiť z pešiaka v domobrane do paláцovej gardy, ale radšej pošle svoju dcéru do paláca; obchod, ktorý uzavrel, aby sa ubezpečil, že pre ňu získa lepšiu budúcnosť, než akú jej dokáže ponúknuť farma v Cyvene na Východe.

Chytila kľučku, no jej pozornosť upútali kroky na opačnom konci chodby. Jednou z križujúcich sa pasáží prechádzala skupinka sluhov a učňov. S prižmúrenými očami hľadela za nich, ešte ďalej. Pohľad jej opäťoval pár cudzích očí. Vhalla rýchlo vbehla do svojej komnaty a hodila sa na posteľ. Spánok by ju nenavštívil tak rýchlo, ak by nebola vyčerpaná do špiku kostí.

No bol to nepokojný spánok plný živých snov.

Snívalo sa jej, že na pokožke cíti nočný vzduch, keď zastala pred bočným vchodom do knižnice. Po stranách ho lemovali fakle a jeho vyrezávaný povrch vrhal tieň, ktoré neprirodzene tancovali do noci. Cez škáročku vo dverách ju ovieval studený, stuchnutý knižničný vzduch pripomínajúci dych spiacej bestie.

Dvere pre ňu nepredstavovali prekážku; ako falošná stena vo Veži, bez odporu jej dovolili vojsť. Vhalla sa vzápätí ocitla v knižnici osvetlenej mesačným svetom. Zabočila, aby podišla k svojej lavici v okne. Srdce sa jej trepotalo rýchlejšie ako krídla kolibrika. Tam, ťahalo ju to tam.

Svet sa začal rozpíjať, police s knihami zahalil hmlistý závoj. Všetko navôkol sa mihotalo, keď bežala k svojmu cieľu. Na jej obľúbenom bi-dielku sa hrbila postava muža. Rozmazaná a tienistá. Nedokázala rozoznať jeho črty, a keď sa konečne otočil, v tom pohybe bolo cítiť bolesť. Ramená mu zmeraveli od prekvapenia. Jediné, čo Vhalla vnímala jasne v rozmazanej tvári, bol pár tmavých očí, ktoré sa na ňu márne pokúšali zaostriť rovnako, ako sa ona snažila zaostriť na ne.

„Kto si?“ Slová toho muža boli hlboké a temné ako polnoc. Ozývali sa v samom Vhallinom jadre a roztrieštili vyblednutý svet okolo nej.

Počkaj, vykrikla Vhalla. Počkaj! Spomedzi pier jej unikol iba vzduch. Všetko navôkol sa začalo rozpíjať a rúcať. Padala do temnoty.

Strhla sa zo spánku; pretože sa metala, jej prikrývka ležala na dlážke. Pritlačila si dlaň na čelo. Už nebolo horúce, no bolo vlhké od nočného potu.

Bol to len sen, presviedčala sa, kým sa chystala do práce. Ibaže nič nedokázalo upokojiť nervozitu, ktorá jej dráždila žalúdok. Dokonca ani dôverne známe škriabanie drsnej vlnenej priadze jej šiat. Rovnaké šaty nosila celé roky, no zrazu podráždene šklbala za rukávy.

Podobný sen mala aj nasledujúcu noc a potom aj tú ďalšiu, zakaždým ešte živší. Chvenie, ktoré v nej zostalo aj po zobudení, ignorovala. Zvaľovala to na postavy odeté v čiernom, ktoré ju prenasledovali na každom kroku, ako sa zdalo. Neprešiel jediný deň, kedy by kútikom oka nezbadala nejakého mága zahaleného do čiernej.

Stáli na kraji knižnice, na križovatke chodieb; občas prešli cez dvere, ktoré boli zamknuté, keď potom skúsila kľučku. Nikdy ich

nezazrel nikto iný. Nezazrela ich Roan, ktorá triedila knihy spolu s ňou. Ani Sareem, keď ju odprevádzal do jej izby po večeri, ktorá jej zrazu v žalúdku ležala ako kameň.

Pocit, že ju niekto sleduje, sa pre ňu stal rovnako prirodzený ako dýchanie. Čo od nej chceli – nepovedali. Na čo čakali – neprezradili.

Vhalla tušila, o čo im ide, no svoje tušenie úmyselne prehliadala.

Jedného dňa pracovala v knižnici sama, keď cítila, ako jej vlasy vstávajú dupkom.

Na konci uličky s policami stála žena. Mala na sebe variáciu róby učnice z Veže, akú Vhalla zatiaľ videla iba raz či dvakrát. Aj jej siahal čierny kabátec iba po pás, no rukávy sa jej končili tesne pod plecami. Vhalla netušila, aký význam majú rôzne štýly rób. Uční z knižnice nosili všetci to isté.

Žena sa ani nepohla, dokonca sa zdalo, že ani nedýcha. Tmavohnedé, takmer čierne oči mala zasadené do tmavohnedej opálenej pokožky Západniarky. Čierne vlasy jej v rovných prameňoch lemovali tvár s ofinou zostrihnutou dorovna tesne pod obočím. Vpredu mala vlasy dlhšie a vzadu kratšie, čo odhaľovali jej krk.

Vôbec po prvý raz videla Vhalla jedného zo svojich špehov dosť dlho na to, aby mohla preskúmať jeho zjav. Nevedela, čo čakala, ale tá žena vyzerala ako ktorákoľvek bežná Západniarka. Vari jej odjakživa nevraveli, že mágovia sú iní ako normálni ľudia?

„Čo chceš?“ zašepkala Vhalla. Oči jej slzili, ale nedovolila si ani žmurknúť, aby tá žena náhodou nezmizla.

„Čítala si niektorú z týchto?“ Žena mala výrazný prízvuk a pri *a* a *o* zatahovala ako tí zo Západu. Náznak podobnej výslovnosti počula aj u Sareema, hoci sa jej priateľ narodil a vyrastal na Juhu.

„Týchto?“ zopakovala váhavo Vhalla.

„Z týchto kníh,“ objasnila žena. „Čítala si niektorú z nich?“

„Samozrejme, že áno,“ odvrkla dotknuto Vhalla. Ľudia zvyčajne nespochybňovali jej znalosť knižnice, najmä ak išlo o čítanie.

„A aj tak sa nás bojíš?“ Žena mierne škúlila, nakláňajúc hlavu.

Vhalla podvedome o krok ustúpila. „Ja-ja sa nebojím...“ Umlčalo ju, keď sa žena pohla smerom k nej. Čo jej chce urobiť? Vhalla sa rýchlo obzrela ponad plece, aby sa uistila, že na blízku nie je Sareem ani Roan. Keď sa otočila späť, nadskočila od ľaku – čarodejka stála rovno pred ňou.

„Toto.“ Z police vytiahla rukopis a podala jej ho. „Prečítaj si toto.“

„Prečo?“ Zdráhavo od nej prijala knihu a zbežne preletela názov: Úvod do mágie.

„Lebo si príliš bystrá, aby si mala strach z toho, kým si,“ prehodila tmavovláska a zvrtila sa na odchod.

Vhalla zažmurkala, otrasená z čudného stretnutia. „Počkaj,“ zvolala trochu prihlasno. „Ako sa voláš?“

Žena zastala. Vhalla zadržala dych a knihu zovrela tak silno, až jej obeleli hánky. Tmavé oči si ju premerali, mlčky, zadumane.

„Larel.“ A s tým zmizla dole v uličke. Vhalla sa ju ani nepokúsila nasledovať.

Kým sa v knižnici rozľahli zvony záverečnej, Vhallu bolel krk z toho, ako sa hrbila nad knihami. Medzitým si dohľadala aj doplnkové rukopisy o mágii, aby jej pomohli s komplexnejšími bodmi. Jeden bol o magických afinitách a druhý o dejinách mágie.

Z bledomodrej šerpy, ktorou si zaväzovala šaty, vytiahla ošúchanú záložku a opatrne ju vložila medzi stránky. Rukopis vrátila na miesto a z oboch strán ho obložila referenčnými rukopismi, mimo abecedy. Nikto iný v tejto sekcii záhad hľadať nebude.

Nasledujúce ráno cupkala za Roan, keď sa ponáhľali cez palác. V Shaldane sa stále bojovalo a práve obdržali na spoznámkovanie zásielku kníh z dobytého mesta. Stráže odmietli vyniesť ťažké truhlice hore do Imperiálnej knižnice, takže dve najdrobnejšie dievčiny v paláci poslali namiesto nich. Prečo, to bola pre Vhallu záhada.

Keď schádzali popri vonkajšom múre, musela si utierať pot z obočia. Knižnica sa otvárala smerom k mestu v jednom z najvyšších prístupových bodov do paláca a v lete v nej bolo vždy chladnejšie. Stajne boli nižšie, pri hlavnej ceste.

„Vedela si, že keď sme sa začali modliť k Matičke, všetci čarodejnici boli Ohňovými mágmí?“ vyhrkla z ničoho nič Vhalla, keď si spomenula na knihu z predošlého dňa.

„Čo?“ Roan sa k nej otočila. „Čo je Ohňový mág?“

„Ja...“ Vhalla otvorila a zatvorila ústa ako ryba, v snahe nájsť tie správne slová. Posledné, po čom túžila, bolo prezradiť sa, že čítala knihy o mágii, a to tým, že vysvetlí význam Ohňového mága. Ignorujúc Roaninu otázku, pokračovala. „No, to som nevedela, keďže Ríša obsadila Cyven, aby rozšírila slovo Matičky.“

„Poznám dejiny expanzie Ríše,“ uvoľnene sa zasmiala Roan.
„Nie je to zasa tak dávno.“

„Správne, teda, vždy som si myslela, že uctievanie Matičky Slnka prišlo z Juhu, keďže Vládca tvrdí, že jeho vojny majú zbaviť svet nevercov. No v skutočnosti to prišlo zo Západu. Cisár Solaris sa vyhlásil za Panovníka, obsadil Mhashan, prijal ich vieru a využil ju, aby získal Cyven a teraz Shaldan,“ rozmyšľala nahlas Vhalla. „No robí to, aby šírila vieru – alebo aspoň to tvrdí –, ktorá nie je pôvodne jeho.“

„Tak dobre, čo to čítaš?“ pobavene šomrala Roan.

„Nezdá sa ti to zaujímavé?“ spýtala sa Vhalla, ktorá úplne vypustila zmienku o mágií.

„Zdá,“ usmiala sa jej priateľka. Jej výraz sa rýchlo zmenil na provokatívny úškrn. „A rovnako zaujímavé sa mi zdá aj to, že niekto si tu čítal podivnosti v práci.“

Vhalla previnilo odvrátila pohľad. Jej priateľka sa iba zasmiala a štuchla ju. Roan bola od Vhally staršia ani nie o rok a odjakživa dávali pozor jedna na druhú. Keď sa pred siedmimi rokmi stretli, v knižnici slúžili iba Lidia a jeden muž, ktorý už medzitým odišiel. Dve jedenástročné dievčatá sa nezaujímal o dvadsaťročných; Vhalla s Roan sa stali priateľkami z nutnosti a lásky k písanému slovu.

Zahli za roh a ocitli sa na malej podeste nad námestíčkom. Vhalla ignorovala tmavý tieň v kútiku oka. Stajne pozostávali z dvoch rozľahlých budov vystavaných do múru hradu po oboch stranách hlavnej cesty, ktorá viedla do paláca. Tiahli sa do neuveriteľnej diaľky a Vhalla bola vždy tak trochu v úžase